

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Da lov nr. 262 af 7. juni 1972 trådte i kraft den 1. april 1973, opnåede alle lønmodtagere ret til fuld løn eller dagpenge fra deres første sygedag og igennem hele deres sygeperiode.

Dette har været med til at skabe og fastholde den ulykkelige arbejdsløshedssituation, som Danmark lider under. Bl. a. fordi virksomhederne må betale for en arbejdsydelse, som de ikke modtager. At lade virksomhederne betale for den arbejdskraft, de ikke modtager, er lige så ubegrundet som at lade den, der står ved siden af den arbejdsløse eller syge i telefonbogsspalterne, betale. Eller som en ordning, hvorved de langnæsede morgenkunder skulle betale bageren for de rundstykker, de ikke fik, fordi bagerioven var brudt sammen om natten. Ophæves de nugældende sygelønsregler, mindkes angsten hos landets 350.000 arbejdsgivere for at antage yderligere medhjælp. Vi vil altså få arbejdspladser til mange af de over 400.000, som i øjeblikket er arbejdsløse eller er fejlbeskæftigede med skrivebordssystemer m. v.

Forslagsstillerne er af den opfattelse, at det principielt er et fejlsyn fra lovgivningsmagts side at pålægge virksomhederne pligt til at betale dagpenge. Afbodning af sygdomsperioders uheldige virkning må i princippet være en almindelig socialpolitisk opgave, hvis løsning må finansieres af samfundets fælleskasse.

Da den nyligt tiltrådte SV-regering ikke magter at forstå nutidens økonomiske sammenhænge, kan en udryddelse af arbejdsløsheden ikke forventes i den nuværende regerings tid. Problemet omkring sygelønsforpligtelse må løses på denne baggrund.

Forholdet er nemlig det, at arbejdsløsheden stadigvæk foroges med flere snese tusinde mennesker som følge af, at masser af virksomheder ikke tør indlade sig på at ansætte ny arbejdskraft. Man er stillet over for risikoen for, at man i lange perioder skal betale løn til folk, hvis arbejdsindsats man ikke kan benytte sig af, men hvis sygdom tværtimod stiller virksomheden i en vanskelig situation.

52 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Fremskridtspartiet har gang efter gang gjort opmærksom på denne tingenes sammenhæng i det virkelige liv. Eksempelvis kan henvises til beslutningsforslag nr. XLIV af 18. april 1975 om formindskelse af forskelsbehandlingen af de forskellige befolkningsgrupper i sygdomstilfælde (forslag til folketingsbeslutning om indførelse af karenssdage for offentligt ansatte i tilfælde af sygdom og forbedring af adgangen for selvstændigt erhvervsdrivende til at oppebære dagpenge under sygdom (Folketingstidende 1974-75 (2. samling), forhandlingerne sp. 5084 samt tillæg A sp. 4061)). Endvidere kan henvises til forhandlingerne i folkettingen den 1. juni 1977, se Folketingstidende 1976-77 (2. samling), forhandlingerne sp. 5278-5295, hvor alle andre partier nedstemte fremskridtsforslaget om at nedsætte arbejdsgiverperioden fra 5 uger til én uge. (Ændringsforslag til socialministerens forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Hvalvårlig regulering af dagpengenes højeste beløb, ændring af beskæftigelseskravet, ophævelse af aldersgrænsen i den frivillige sikring m. v.)). Der kan også henvises til Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne, sp. 11627 fornedet og sp. 12348 fornedet (Spørgsmål til ministrene) samt til arbejdsministerens svar af 23. juni 1977 på spørgetidsspørgsmål nr. 163 (Folketingstidende 1976-77 (2. samling) sp. 5528).

Arbejdsgiverperioden søgtes nedsat ved forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel (Begrænsning af *arbejdsgiverperiodens* længde), der blev fremsat den 2. februar 1978 (Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne sp. 7262 samt tillæg A sp. 4003).

Nærværende forslag er en genfremsættelse heraf, men suppleret med en nyordning for første sygeuge, nemlig indførelse af en regel om 2 karenssdage til lønmodtageren og 3 til 5 dage til arbejdsgiveren. Under de foreliggende forhold gives hermed en rimelig byrdefordeling mellem arbejdsgiveren og lønmodtageren.

Vedtages forslaget, opnås et stort skridt i den rigtige retning. Omkostningerne for det private erhvervsliv lettes på en socialt acceptabel måde.